

Leif Randt

Treperava izmaglica nad CobyCountyjem

(isječak)

“Kada smo se onomad odlučili odseliti u proljeće u CobyCounty, bilo je to kao u nekom blago pijanom raspoloženju. To nas raspoloženje već preko četrdeset godina vodi kroz fantastičan život.”

Majka Endersson, 65, stručnjakinja za marketing i emfazu

“Krizna lokalne industrije kozmetike i industrije kulture u svakom je trenutku moguća, ponekad čak i poželjna.”

Jerome Coleman, †, trgovac i vizionar

“Volim ovaj grad!”

Wesley Alec Prince, 26, povjesničar umjetnosti

Majčin je šezdeset peti rođendan pa umirovljenici u kišnim mantilima bež boje stoje na krovnoj terasi. Na nebu su se nakupili oblaci, kiša rominja. Majka izgovara nekoliko riječi za pozdrav i upućuje na bar. Ondje stojim ja i mašem. Ne mogu odgonetnuti tko su od prisutnih gostiju majčini prijatelji, a tko obični posjetitelji toplica. Većina ih djeluje simpatično jer su im se od od brzo ispijenih aperitiva zacaklile oči. Za

njih sam, čini se, još uvijek dječak premda sam već pred sedam mjeseci završio studij, već zarađujem, nosim po kvaliteti vrlo vrijednu košulju. Hotel je u vlasništvu majčinog partnera, zove se Tom O'Brian i hoda opušteno po vlastitom krovu. Tom ima samo pedeset sedam godina. Ponekad prođe uz bar i dobaci: "Onda, Wim, hoćemo li popiti vodu s jabučnim sokom?". Vodka sa sokom od jabuke: to nam je fora od kada sam pred sedam godina morao povratiti u lobiju. Posežem ispod bara i dohvaćam Tomu pivo iz hladnjaka. Ima uska ramena i nosi sako od uskog samta, svijetle traperice i kožnate cipele. Prije odlaska, pljesnemo se rukama, kao što sam to nekada činio sa školskim kolegama, odlučno i lagano ukočeno. Hotelski toranj Tom je sagradio pred jedanaest godina, s mojom je majkom sedam godina, ona razrađuje marketinške koncepte, koji pogađaju u žicu različite dobne skupine. Čak i neki od mojih prijatelja povremeno u proljeće dolaze ovamo. To mi ne predstavlja problem jer volim Toma O'Briana i hotelski toranj i svoju majku. U uskom odijelu i s klasičnom kratkom kosom izgleda pomalo suzdržano i vrlo elegantno. U rano poslijepodne pitam je koliko je već ljudi na krovu osobno upoznala. Ogladava se i kaže: "*Po osjećaju trideset osam posto.*" Majka preko četrdeset godina živi u CobyCountyju, mislim da je ovdje uvijek bila iskrena prema sebi. Nalijevam joj punu čašu Pepsi-Cole. Većina njezinih gostiju naručuju lagane koktele i meni se čini kao da stariji ljudi u CobyCountyju ponovo piju kao početnici u alkoholu u CobyCountyju. Kao da se zatvara krug i kao da su se različite dobne skupine u našem gradu prijateljski ispreplele. S druge strane, prisutne uopće ne mogu opisati kao "*starije ljude*", oni su prije "*vitalne žene i muškarci u šezdesetima*". Mnogi od njih su vjerojatno poput mojih roditelja došli u CobyCounty kao dvadesetogodišnjaci, koji su najprije osnovali filmske tvrtke i izdavačke kuće te poslije otvorili restorane. Iznenada pomišljam da su ti dobro odjeveni odrasli, koji sa svojim prozirnim očima stoje preda mnom na krovu, vjerojatno jednom bili mladi alternativci. Kada se rominjanje kiše pretvorilo u pljusak, mnogi su ispružili ruke prema nebu i počeli plesati. Kreću se kao da se svi istodobno prisjećaju starih video snimki njihovih davnih plesova na kiši. Majci curi voda s kratke kose i niz lice, smije se i poziva ljude u hotel. Bar iza kojega stojim prekriven je ceradom, čujem kišu kako lupka po njoj pospremajući boce bijelog vina u hladnjak. Uskoro je kiša odzvanjala poput tuče i cerada se zavijorila na oluji. Dok odnosim hladnjak unutra još pet umirovljenika potpuno mokri plešu na krovu. Kimnem im. Jako

nevrijeme poput ovog sasvim je normalno za trinaesti veljače, majka je na to potpuno spremna.

U apartmanima na devetom katu mokra se odjeća rasprostrila i napravila se topla kupka. Neki se gosti sigurno zabavljaju raznošenjem pjene po kupaonici. Stojim bos na zagrijanim pločicama apartmana 914. Sve je spremno, kada je napunjena vrelom vodom, na njezinom rubu blješti posuda sa šampanjcem. Iznenada netko otvara vrata. Ulaze bivša profesorica socijalne ekonomije Joline Caulfield i pijani majčin nećak, ljubazno me pozdravljaju i odlažu svoje kućne haljine. Zavezujem čvor na kupaćim gaćicama i uvlačim jedvaprimjetan trbuh. Nabildani majčin nećak čije sam ime zaboravio ima bijele dlake na prsima koja sada samouvjereno proteže. Prvi ulazi u kadu. Ona je usprkos ovalnom obliku dovoljno velika za troje. “Je li ti je neugodno s nama?” Nisam ništa slušao kod Joline Caulfield, ali sam čuo mnogo lijepih stvari o njoj. Kažem: “Ma ne.” Nekoliko trenutaka poslije, do ramena uronjeni u pjenu, s nogama koje se zamalo dodiruju, dodajemo si bocu šampanjca. Sjedim na vrhu kade, s lijeve strane Caulfield, desno nećak, ne bih se bunio protiv čaša. Iz zvučnika na krovu pozdravlja majka. Nada se da su svi dobro i da su se zagrijali te poziva poslije na domijenak u lobiju. Joline Caulfield uzima velik gutljaj šampanjca i pita me za planove za proljeće. Gledam u crne naramenice njezinog kupaćeg kostima. Stariji stanovnici CobyCountyja uvijek polaze od toga da proljeće za nas mlađe donosi odlučujuće novine. Kao da će nas tjedni između ožujka i svibnja pretvoriti u sasvim raskalašene tipove. Vjerojatno to misle jer su to pročitali u raznim kulturnim i poslovnim magazinima. Reportaže o proljeću u CobyCountyju redovno započinju teatralnim uvodima poput: “Okolo deset sati ujutro mladom bristolskom paru i dalje se pleše na pijesku.” I nakon takvih rečenica uvijek slijede statistike, u koje i domaći jedva da vjeruju, zatim ponovo opisi, koji se savršeno stapaju s vlastitim dojmovima.

Kako u toj pjenastoj kupki ne bih postao projekcijska površina za nekadašnju profesoricu ekonomije i nabildanog nećaka, govorim im da ću na proljeće vjerojatno otputovati: “*Zanima me kako izgleda proljeće na drugim mjestima.*” Zatim ne govorim više ništa i gledam ih oboje kako zamišljeno sjede u pjenu. Sigurno se pitaju nisam li ja posebno čudan zakašnjeli mladić ili možda imaju pogrešne predodžbe o današnjim

mladima. Naravno da zapravo ne planiram otputovati na proljeće, zapravo i ja grozničavo iščekujem proljeće u CobyCountyju kao is vi drugi. Joline Caulfield drži bocu šampanjca u isparavajućoj kupci. Boca je orošena, uzimam je i ispijam i čudim se da šampanjac još ima mjehuriće. Onda nećak prekida šutnju: “*Dakle, uskoro moramo na domjenak, ne?*” Kada ustaje iz kade, dlake na prsima vise mu u tamnobijelim prugama. Briše ih ručnikom i nakon toga pljesne rukama. Gotovo sinkronizirano Miss Caulfield i ja napuštamo još uvijek vruću vodu.

Na domjenku srećem majku, drži novu Pepsi-Colu u ruci i ma svježe isfeniranu kosu. Pita me s kime sam se morao kupati. Ispričam joj i kažem da to uopće nije bio problem, majka gundā i prolazi mi rukom preko glave: “*Mnogi još nisu izašli iz kupke*”, govori, “*možda su se prepustili romantici.*” Kada ozbiljno kimnem, majka se smije: “*Ah, Wim, jednom nećeš neke stvari tako ograničeno shvaćati.*” Ponovo kimnem i izdahnem pa uzimam malo krem juhe od koromača u duboki tanjur. Prije nego li ode, majka me kratko privije uza se i kaže: “*Uskoro će proljeće!*” Pišem Wesleyu SMS u kojemu stoji da se društvo naših majki veseli proljeću jednako kao i mi. Pritom ne mogu reći da nam majke pripadaju istome društvu jer je Wesleyeva majka kao neospiritualistica napustila CobyCounty pred pola godine. Njegov otac, utjecajni web dizajner koji iz uvjerenja živi u manjem stanu od sina, nije je želio spriječiti. Wesley nikada ne propušta spomenuti da živi u CobyCountyju. Uzet će godišnji početkom ožujka i krajem travnja kako bi ponovo direktno stupio u kontakt s mladim turistima iz metropola zapadnog svijeta. Wesley bi doduše tražio poznanstva i s turistima iz drugih kultura, ali takvi nikada ne dolaze u CobyCounty. Barem se meni tako čini. S druge strane ne mogu sa sigurnošću reći bih li uopće prepoznao turiste iz drugih kultura. Čisto etnički gledano CobyCounty vrlo je heterogen. Moj ten je primjerice prilično bijel, ali Wesleyev je više smečkast. Usprkos tome netko bi odmah uvidio da svi imamo zajedničku prošlost, na kraju krajeva i naše školske jakne imaju ušivena jednaka velika slova. Išli smo u School of Arts and Economics u CobyCounyju. Wesley je upisao “Povijest umjetnosti nakon 1955.”, a moj smjer se zvao “Novo međunarodno književno tržište”. Danas imamo poslove, koji vjerojatno u nijednom drugom gradu na svijetu ne bi bili tako dobro plaćeni. Kao agent za mlade pisce imam djelomice još maloljetne klijente, u njihovim tekstovima brišem greške i pregovaram poslije s izdavačima o avansima i tantijemima. Tekstovi mojih

autora tinejdžera jezično su snažni i pokazuju nama, starijim mladima, kakav je život današnjih mladih mladih ljudi: njima kao da su školska svakodnevnica i praznici divlja, egzistencijalna opijenost, a ne više blago ironična romantična komedija, koju Wesley i ja još moramo savladati. Kao tinejdžeri smo mislili da se život odigrava u malim, zatvorenim epizodama. Tako smo se jednom zaljubili prvi put i prepustili senzualnom ljubakanju na livadama i brežuljcima. Poslije smo morali prihvatiti tragične prekide pa smo za inat neobuzdano tulumarili na plaži. Princip je bio da se takav tijekom događaja ponavlja: senzualnost, prekid, tulum.

Tijekom rođendanske noći vodio sam više razgovora s osobama koje su me poznavale dok sam još bio dječak u traper jakni. Što sam bio pijaniji to su me više dirale njihove pohvalne izjave. Nekada sam navodno bio vidno bljeđi. Sada se češće smijem i to mi dobro stoji, kao što mi dobro stoji i košulja. Pitaju me jesam li trenutno u vezi, imam li curu ili dečka pa im odgovaram da je Carla danas nažalost bolesna i da s termoforom leži u mome krevetu. Istina je da Carla bez termofora leži u vlastitom krevetu i da nam ne pada na pamet vidjeti se sve dok je ona prehladna. Pišemo si jer nam telefoniranje nikada nije išlo. Kroz žicu moj glas zvuči umorno i iznervirano čak i kada nisam umoran i iznerviran. Sviđa mi se Carlin način da pismeno pronađe uvijek nove, jednostavne metafore kako joj nedostajem. U neko doba počinjem u lobiju voditi razgovore, koji bi mi u trijeznom stanju bili odbojni. Spominjem da već rano ujutro moram u agenciju i kada se opraštam više me ljudi grli.

Na Valentinovo svake godine u kinu daju filmske premijere. Ove je godine prikazana duga verzija “Treperave izmaglica nad CobyCountyjem”, blago obnovljena bojom, dakle nije riječ o premijeri iako je za karte već tjednima prava navala. Sedam karata poslano je u agenciju, pet ih je uzeo za sebe moj šef Calvin Van Persy, ostale su dvije. Carlu uopće nisam pitao prvu. Pod broj jedan prehladna je, pod broj dva zna da filmske premijere na Valentinovo za Wesleya i mene imaju dugu tradiciju. “Treperava izmaglica nad CobyCountyjem” kritički je dokumentarni film o lagodnom životu našega grada. Mlada francuska redateljica osvojila je njime pred dvije godine Posebnu nagradu

na Festivalu u Cannesu. To znači da tu nagradu uopće nije ni zaslužila, ali otkad se film počeo prikazivati u europskim art-kinima, na proljeće dolazi još više zgodnih turista.

Još je prerano kada me Wesley dolazi pokupiti u agenciji, premijera počinje tek za dva sata pa nam kuham kavu i stavljam nam tanjur s voćem na stari hrastov stol u kuhinji. Nalijevam kavu u šalice s nacrtanim životinjskim licima. Životinjska lica: to je pošalica između Wesleya i mene. “Kakav je to zapravo stari stol?” pita Wesley i dodiruje hrastovo drvo. Kažem: “*Calvin Van Persy ga je donio iz bakine kuće. Stol navodno daje dušu kuhinjama agenata, koji trebaju dobre tekstove.*” Wesley napravi facu i ja mu uzvratim. U međunarodnim tiskovinama godinama kruži stav da su tekstovi iz CobyCountyja doduše stilistički savršeni, ali da im svejedno nedostaje odnos spram egzistencijalnih nedaća. Jednu od svojih najvažnijih zadaća vidim u tome da mlade autore uputim u laži u digitalnim i tiskanim medijima: na mrežnoj stranici *Le Monde* nedavno je pisalo da tržište ne trpi više skupo opremljene knjige o tulumima na plaži. No u stvarnosti ljudi žele saznati još više o dobrim vremenima u CobyCountyju, to pokazuju ne samo brojke prodaje nego se to objašnjava samo od sebe: tko ne živi ovdje, želi zamisliti svoj život ovdje, a svi drugi žele vlastita iskustva u CobyCountyju usporediti s iskustvima iz tekstova.

Na početku filma svi u kinu plješću. Na platnu se prvo vidi naša plaža za kristalno vedrog dana, vjerojatno u travnju. Čuje se samo more. Slijedi grubi rez u ludi karneval industrijskog područja: djevojke i mladići u ranim dvadesetim, zagrljeni plešu i klikću. “*Ovdje! Ovdje sam bio! Jesi li vidio?*” Ponovo nisam vidio Wesleya, ali mu kimnem. Dio publike izgovara naglas najpoznatije citate: “*Sanjamo o tome da jednoga dana na Coleman-Hillsu prodajemo sladoled.*” Zatim se svi smiju. Kada nakon osamdeset dvije minute na ekranu ide odjavna špica i ja prepoznam imena mnogih statista, imam osjećaj da u cijeloj dvorani vlada toplo zajedništvo.

U foajeu kina odmah pogledam na mobitel: nema vijesti od Carle. Dakle i dalje me umije iznenaditi. Wesley kaže: “*Budući da film pokazuje isključivo slike CobyCountyja, vrlo suptilno ukazuje na izvanjski svijet.*” Privlači slamčicu ustima i povlači dugi gutljaj tekućine svog produženog pića: “*I upravo zato je film postigao međunarodni uspjeh.*” U tom trenutku ne vidim razloga da se suprostavim Wesleyu. On

je pak vrlo brzo pijan i na baru se da uvući u isprazne diskusije o filmu. Kada izlazim iz foajea Wesley razgovara s nekim tipom, koji izgleda kao Amerikanac i očito je doselio.

Na putu kući pljušti kao iz kabla. Posjetitelji kina mašu taksijima, vjetar kvari frizure i baca prazne čaše iz kanti za smeće. Hodam uz zidove kuća i kada prođem otok na cesti pred stanom, bojim se da je skulptura šampona iščupana iz postamenta i da bi me mogla opaliti. Pritom točno znam da Coleman&Aura skulpture sa svojim pjenastom jezgrom i tankim slojem papir-mašea nisu za to dovoljno teške i da su zapravo sigurne. Predimenzionirana boca šampona gipko se giba na vjetru, ali je čvrsto privezana za podnožje.

Nakon malo sati sna stojim u boksericama na balkonu. Mlade žene i muškarci u svijetlim uniformama češljaju grad i skupljaju što je oluja razbacala po ulicama. Guraju ispred sebe plave kante za smeće na kotačima i služe se velikim kliještima u signalnim bojama. Asfalt bliješti na jutarnjem suncu. Tek poslije moj pogled pada na otočić pa na trenutak nepokretno stojim, tri kata iznad te nove rupe u prizoru ulice. Skulpturu su dakle žene i muškarci u uniformama planski razmontirali, i vjerijatno će još tijekom dana biti postavljena nova instalacija. Moram si ipak priznati da me pogled na neanimirani otočić deprimira i da možda još uvijek nisam naučio ništa novo. Kada bih kao dijete sjedio na stražnjem sjedalu u roditeljskom autu, rastuživalo bi me kada bi se u gradu pojavili novi plakati, a stari zbog toga nestali. Moji su roditelji tvrdili da je to tipično dječja reakcija, pogled na okolinu, koji traži jasne strukture. Danas se bojim da sam već kao dijete bio melankolik. Na reklamnim panoima koji se mijenjaju ja sam iščitavao prolaznost vremena i dana koji odlaze i ne vraćaju se. To je bila loša melankolija, u koju sam se uljuljkivao na stražnjem sjedalu automobila i osjećao raspoloženje koje od mene nije zahtijevalo ustrajnost, koje je vjerojatno bilo bezopasno, ali neproduktivno i paralizirajuće. A sada nastaje upravo takav trenutak, to se raspoloženje vraća, nije važno zbog čega. Jedna od uniformiranih radnica gleda s ulice prema gore, nakratko se gledamo pa nestajem u dnevi boravak. Mobitel svijetli. Carla u poruci tvrdi da više nije prehladna. Pita jesam li dobro podnio "*naše nevrijeme*" i poziva me rano poslijepodne kod sebe.

Kada mi Carla otvara vrata na sebi ima kratke hlačice i široku košulju s malim gumbima. Tada sam najprije zamijetio njezinu savršenu kožu, koja je bliještila poput glatkog najlona. Jer, da budem iskren, ja se zaljubljujem samo u određen tip žena: u žene nalik djevojčicama, male, dobro odjevene, koje izgledaju bogate. I to bez obzira što su nam već profesori u osnovnoj školi savjetovali da ne bi smjeli padati na izvanjske osobine, već na stvarni karakter bez obzira na klasu, rasu i rod. Posebno prije ljetnih praznika nastavnici su nam neprestano to ponavljali.

Carla me odmah ljubi otvorenim usnama i stavlja mi ruke na ramena. Ta mi se gesta ni nakon dvije godine ne čini istrošenom. Pita: “Što je?” jer joj ne uzvraćam poljubac. Odgovaram joj: “Oprosti, na tren sam se zamislio.” Zatim je ljubim i Carla me odvlači preko dugačkog hodnika, uz njezin klavir, ravno u spavaću sobu. Tapkamo zajedno do kreveta postavljenog na sredini sobe, njezina stopala na mojim. Kroz široki prozor vidi se more. Iznad mora vise oblaci, ptice nadlijeću, usporene, kao da ih nosi nova oluja. Dok Carla ljubi, osmijeh joj je na licu. Od toga se i ja osmjehujem i tako si međusobno dajemo do znanja da se radujemo što ćemo vjerojatno uskoro voditi ljubav. Prilično se normalno razodijevamo: ja skidam jednoboju majicu s kapuljačom preko glave, kosa mi se naelektrizira, Carla brzo raskopčava košulju. Uskoro usred bijela dana ležimo jedno na drugome. Carla izgleda kao da jako uživa: izvila je vrat prema natrag i obujmila mi rukama stražnjicu. Znam da mi stražnjica na dodir djeluje dobro istrenirana, i ne sumnjam ni trenutka da se približavamo oslobađajućem, ali možda i pomalo mlakom vrhuncu. No dok to mislim već se i događa. Carla diže i spušta lijevu obrvu, dovoljno me dobro poznaje. Onda me iznenađuje kada kaže: “*Odmakni se.*” Kada se izmičem, ona se sama počinje dodirivati na vidno emancipiran i veoma širokonožan način. Ja za to vrijeme sjedim gol na rubu kreveta i gledam kroz prozor. Carla diše šušteći. Nakratko imam osjećaj da s Carlom nastanjujem utopijski prostor seksa. Vjerojatno zato što su se olujni oblaci razišli, što sada iznenada na naš krevet pada topla zraka svjetlosti. Uskoro i Carla doživljava neku vrstu vrhunca nakon čega se poljubimo, onako kako se ljubi kada se ljudi iskreno vole, dakle već gotovo aseksualno, pa nakon nekoliko kraćih, prilično suhih dodira usana ostajemo sjediti jedno pokraj drugoga u sunčevoj svjetlosti. Kažem: “*Danas živimo u utopijskom seksualnom prostoru.*” Carla se nasmije i šapne da sam joj

nedostajao. Meni se ta izjava u njezinoj potpunoj nemetaforičnosti učini apsolutno primjerena.

Kako smo se nakon seksa zaželjeli kolača, nazvali smo BakeryExpressService. U BakeryExpressService rade isključivo studenti umjetnosti, često djeluju nesigurni i kao da ne vole svoj posao, ali to je naravno neizmjereno šarmantno. Carla nije smijela koristiti Service u mladosti jer su njezini roditelji bili protiv stilizirane dostave. Postala je pravi fan tek za vrijeme naše veze. Na telefon ponekad priča roditeljima da upravo ponovo jedemo onaj *“ludo dobar kolač iz dostave”*, a meni se to često čini malo djetinjasto, jer njezinim roditeljima nije na kraj pameti da mijenjaju svoj stav. Carlin otac je muzičar, a majka online urednica, imaju otvorenu vezu, sretni su i odgojili su Carlu u krasnu djevojku. Carla se nema na što žaliti.

Djelatnik koji donosi kolače djeluje sramežljivo i predaje nam narudžbu u kutiji od recikliranog kartona. Ne gleda oko sebe i ja se pitam kakav bi on to želio biti student umjetnosti kada ne pokušava u nepoznatom stanu pogledom upiti što više toga. Kada odlazi, moram pomisliti da vjerojatno nije primijetio ni klavir na hodniku, na kojemu Carla mnogih večeri skupljene kose sjedi i svira. Ona je možda još muzikalnija od oca, ali je odlučila da od svog glazbenog talenta ne stvara profit. Sada stoji preda mnom na ulaznom hodniku stana i rukom prinosi svoj omiljeni kolač ustima. Kada zagriže, komadići tijesta padaju na parket. Način na koji Carla proždrljivo uživa u kolaču djeluje mi iskren i zapravo lijep, sve dok iznenada ne upita: *“Kada si zapravo postao ovakav kakav si?”* Oklijevam, zatim joj odgovaram svjesno povišenim glasom: *“Pa to znaš. Poznaješ me prilično dobro.”* Ostavljamo komadiće tijesta na podu i vraćamo se s kutijom u spavaću sobu. Carla je izabrala nekoliko filmova. Preostale sate poslijepodneva provodimo šuteći.

U noći, kada kod kuće ležim na svom metar i četrdeset širokom madracu, razmišljam da napišem Carli email, u kojemu ću se baviti njezinim pitanjem. Kada sam postao ovakav? Namjera mi je da formalno istražim razloge, da počnem od samog početka:

Rođen sam jednog dvadeset osmog rujna, kažu da je poslijepodne bilo zlatno, oko sedamnaest sati. Majka se sjeća vanjske temperature od oko dvadeset dva stupnja, niskog Sunca i naravno košare s voćem, koju joj je darovala bolnica, te košare pune jabuka i grožđa i mandarina. Takve voćne košare već se dugo ne daruju, niti običnim niti privatnim pacijentima, dijelile su se samo tri godine roditeljima i djeci koja danas imaju između dvadest četiri i dvadeset sedam godina. Wesley je jednom rekao da će se našoj generacija zauvijek govoriti da smo mi djeca voćnih košara.

Osim toga moja se majka sjeća vožnje iz bolnice kući. Sjedila je sa mnom na stražnjem sjedalu tatine limuzine, koji je u to vrijeme upravo snimio svoj najveći uspjeh, komediju "Mister Cheerleader", i čiji najveći promašaj, pikantno plitka romansa "CostaCostaCounty" još dugo neće biti snimljena. Na toj prvoj vožnji autom kroz CobyCounty majka mi je navodno već mnogo toga objasnila i pokazivala stvari kroz prozor premda je naravno znala da kao novorođenče još ništa nisam mogao vidjeti kako treba.

Rano sam već odlazio na radionice: na livade, na bazene, pred TV ekrane. No prije svega, u svakom je kvartu postojalo više umjetničkih klasa. Oduvijek sam loše slikao, ali moji su šareni kolaži bili najbolji. Kada sam imao deset godina, jedan je docent rekao da ću jednoga dana kolažima zarađivati mnogo novaca. No ja sam onda još samo četiri mjeseca radio sa šarenim papirom i već kao mladi tinejdžer odlučio da se neću upustiti u likovnu umjetnost. "*Moj će put biti nešto drugo*", mislio sam tada i razmišljao o tome kao o naslovu za sve moguće što se sljedećih godina događalo.

Wesleya sam upoznao na tečaju hokeja na ledu, koji smo obojica uskoro napustili. Tada smo valjda imali jedanaest godina i jednom, oko petnaeste, vrijeme tečaja i radionica je prošlo i započela je faza romansi, prekida i tuluma na plaži. Možda zapravo ta faza traje zauvijek, ponekad pomislim, jer je odrastanje vječni proces. Ponosan sam na to što nikada nisam pohađao satove joge. I svakoga me dana raduje što nisam virtuoзни kuhar. Kada se osvrnem imam osjećaj da sam uvijek bio vjeran jednom određenom putu, da sam se često kretao na tome putu i tako postao Wim Endersson, koji danas uspješno radi za Calvina Van Persyja i redovito spava s talentiranom Carlom Sonderburg. Od čega se satsoji taj put teško je definirati, ali sigurno ima neke veze s mojim sklonostima i ljubavima. A te su se sklonosti i ljubavi vjerojatno razvile u vrijeme vožnje na stražnjem

sjedalu tatine limuzine i na prvim satovima slikanja u dobi od tri i pol godine, dakle u vrijeme kojeg se nemoguće sjećati.

Dok mi te veze i događaji prolaze glavom, smatram sve manje smislenim da sve to još jednom napišem Carli u emailu. Jer ona zapravo sve to odavno zna ili bi barem mogla pomisliti. I to sam joj već rekao u njezinom hodniku kada sam rekao da me prilično dobro poznaje.

Sedamnaestog veljače, točno tri tjedna nakon Carlinog dvadeset petog rođendana i točno dva tjedna prije početka proljeća, želio sam se sastati s Wesleyem na fontani šoping centra Coleman&Aura. Nikada se još nismo dogovorili ondje i Wesley je preko telefona zvučao neobično tiho i prigušeno. Krov prolaza sastoji se od nebrojeno mnogo mliječnobijelih kvadrata, koji pravilno raspoređuju sunčevu svjetlost. Osim toga mjestimice je postavljena rasvjeta, sve je osvijetljeno tako da vam lice u ozrcaljenim izlozima izgleda posebno glatko. Ovo je prije mjesto za starije dame, pomislim i već iz daleka ugledam Wesleya. Sjedi na rubu fontane i jede riblji sendvič. *“Kako si?”,* upitam. Wesley si je tamnoplavu kosu stavio iza uha. Izgleda kao da je njome upravo ronio kroz slanu vodu i kao da je nakon toga nije isprao i osušio nego samo isfrotirao.

“Čuo sam se sam s majkom. Nije baš dobro. Zapravo je loše.”

“Znači da će se uskoro vratiti?”

Wesley odmahne glavom: *“Ne, to sigurno neće. Upravo suprotno. Jako se brine za nas...I dalje ide na te treninge i možemo misliti što god hoćemo, ali nedavno je radila s video snimkama na kojima smo i mi. Nas dvojica kao šestogodišnjaci...i otad si ne može izbiti iz glave jednu scenu.”* Wesley se doimao kao da se silno želi koncentrirati na priču pa je načeti sendvič samo odložio između nas. *“Mojoj majci smo nas dvojica neprestano pred očima, kako u sutom trčimo po plaži. Nosimo široke košulje, tako da na prvi pogled izgledamo kao onda sa šesnaest, lica su nam odavna već postala odrasla. Trčimo preko plaže i smijemo se...i odjednom stanemo. Cijela plaža se urušava pod našim nogama. Kao da je sav pijesak nabacan na krhku kupolu a pod tom kupolom se nalazi golema prazna dvorana...Moja majka vidi taj prizor na svakom treningu. Misli da je u nama narasla unutrašnja opasnost, u svakome od nas. Opasnost, koju ćemo osjetiti još ovoga proljeća, koju će osjetiti cijeli CobyCounty...Trebalo bi napustiti grad.”*

Zgrabim sendvič koji je između nas. *“Jesi li pomislio već da ti je majka neospiritualistica?”*

“Moja je majka provela većinu života u CobyCountyju, Wim, kao i mi. Poznaje nas, i poznaje grad, i nikada mi još nije lagala.”

Pred prolazom zažmirim, danje svjetlo mi je sada prejako. Taksi svijetlosmeđe boje je prošao i Wesley mi u prolazu još jednom mahne. Kada je automobil s njime otišao, spustio je zatamnjeno staklo i nešto viknuo što više nisam čuo. Nisam siguran je li Wesley još vidio kako zastajkujem, gledam taksi kako skreće pa zatim na mobitel: nema vijesti od Carle. Savršeno je nevjetrovito poslijepodne, u daljini huči more, sunce je i dalje jako.